

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 108/2019
29.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Јасика, адвокат из ..., против тужених АД „ББ“ из ... и АД „ВВ“ ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 291/18 од 28.08.2018. године, у седници одржаној 29.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 291/18 од 28.08.2018. године, тако што се одбија као неоснована жалба АД „ББ“ ... и АД „ВВ“ ... и потврђује пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 91/17 од 20.11.2017. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени АД „ББ“ из ... и АД „ВВ“ ... да тужиоцу солидарно накнаде трошкове ревизијског поступка од 166.488,00 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 91/17 од 20.11.2017. године, ставом првим изреке обавезани су тужени АД „ББ“ из ... и АД „ВВ“ ... да тужиоцу на име накнаде штете за неисплаћени топли оброк и регрес за период од фебруара 2014. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све како је то ближе наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени АД „ВВ“ ... да тужиоцу на име накнаде штете за неисплаћени топли оброк и регрес за период од септембра 2015. године до фебруара 2017. године, солидарно исплате појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све како је то ближе наведено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке обавезани су тужени на накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 291/18 од 28.08.2018. године преиначена је првостепена пресуда, па је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог АД ``ББ`` на неодређено време почев од 05.02.2003. године, а након статусних промена почев од 01.09.2015. године код туженог АД ``ВВ`` на основу закљученог анекса уговора о раду. Привредно друштво АД „ВВ“ настало је издвајањем из „ББ“ ..., на основу статусне промене издвајање уз оснивање на основу одлуке Владе РС од 02.07.2015. године, при чему исто од АД „ББ“ преузима права, обавезе, опрему, постројења и друга средства за рад, документацију, предмете који су у функцији обављања делатности, као и запослене који под истим условом настављају радни однос. Такође, АД „ВВ“ је од АД „ББ“ преузео Колективни уговор са припадајућим анексом. Тужиоцу тужени нису исплаћивали накнаду за исхрану у току рада, нити регрес за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду. Према закљученом уговору о раду, запослени има право на зараду, зараду по основу резултата рада, увећану зараду, накнаду зараде, као и накнаду трошкова и друга примања у складу са законом и Колективним уговором. На основу члана 57. Колективног уговора код туженог, у вредност једног радног часа је укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, али на такав начин да је сведена на један радни час. У Колективном уговору није наведена новчана вредност спорних накнада, нити су оне новчано исказане. Тужени нису у обрачунима зарада тужиоца исказивали новчани износ спорних накнада. Висина накнаде за исхрану као и регрес за коришћење одмора утврђена је из налаза и мишљења судског вештака а који су утврђени према параметрима из ранијег Колективног уговора (у складу са чланом 171. став 1.). Утврђено је и да су тужиоцу накнада за исхрану као и регрес за коришћење одмора, мимо основне зараде, последњи пут исплаћени у 2002. години, те да почев од 2002. године топли оброк и регрес нису укључени у зараду нити су посебно исказивани, те да је након ступања на снагу Колективног уговора месечна зарада тужиоца остала иста.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао оба тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период фебруара 2014. године до августа 2015. године исплате износе са каматом све како је ближе наведено у изреци, док је по истом основу за период почев од

01.09.2015. године до 28.02.2017. године на исплату обавезао туженог АД „ВВ“ Београд.

Међутим, по оцени другостепеног суда, тужилац нема право на накнаду за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду, због чега је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев, закључујући да општим актима туженог прописано да су трошкови исхране и регреса укључени у основну зараду запосленог, односно у вредност једног радног часа.

Врховни касациони суд је нашао да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, по коме запослени има право на трошкове за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је предвиђено и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), који мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог оброка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог оброка.

Анексом Колективног уговора „ББ“ АД („Службени гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбама члана 5. овог Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7 Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора „ББ“ АД („Службени гласник РС“ бр. 4/2015) прописано да у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час, док је ставом 4. истог члана прописано да се вредност једног радног часа умањује за 10% и износи 66,46 динара нето.

По оцени Врховног касационог суда првостепени суд основано закључује да конкретизација овог права из наведене одредбе Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/2015), а која одредба је идентична и у Анексу Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/06), није извршена, те да се из оваквог утврђења вредности радног часа не може утврдити и који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу, нити је у номиналном износу одређена у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да

уколико би се прихватило становиште да је вредност ових трошкова урачунат у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Како је другостепени суд због погрешне примене материјалног права одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу исплате накнаду за исхрану у току рада и накнаду на име регреса за време коришћење годишњег одмора, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Тужени је, применом одредбе члана 165 ЗПП-а, обавезан да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка који обухватају трошкове за састав ревизије од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), као и трошкове судских такси на ревизију од 51.000,00 динара и одлуку по ревизији у износу од 103.488,00 динара према Тарифном броју 1. и 2. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94 ... 106/15), што чини износ од укупно 166.488,00 динара.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић